

(295) — Φιλοκαλία τῶν ἱερῶν Νηπτικῶν συνεργασθεῖσα παρὰ τῶν ἀγίων καὶ θεοφόρων πατέρων ἡμῶν, ἐν ἧ διατῆς κατὰ τὴν πράξιν καὶ θεωρίαν ἠθικῆς φιλοσοφίας ὁ νοῦς καθαίρεται, φωτίζεται καὶ τελειοῦται. ἐπιμελεία μὲν ὅτι πλείστη διορθωθείσα, νῦν δὲ πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα διὰ δαπάνης τοῦ τιμιωτάτου καὶ θεοσεβεστάτου κυρίου Ἰωάννου Μαυρογορδάτου εἰς κοινὴν τῶν Ὀρθοδόξων ὠφέλειαν. ἀψπβ' Ἐνετίησιν, 1782. παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ Βόρτολι. εἰς φύλ.

(296) — Ψαλτήριον τοῦ Προφητάνακτος Δαβίδ. Ἐν ᾧ προσετέθησαν καὶ ἐν ἐκάστῳ ψαλμῷ ὑποθέσεις· καὶ εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ ἐν ἀνώνυμον θεολογικὸν βιβλιάριον εἰς ἀπλὴν διέλεκτον, πάνυ ὠφέλιμον. Τυπωθὲν δαπάνη τοῦ τιμιωτάτου κυρίου Δήμου Ἰωάν. Μπουρνάζου ἐξ Ἀλβανιτοχωρίου τοῦ μέγα Τουρνόβου. Ἐν Λειψία. Ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Βρεϊτκόφφ. Ἐτει 1781. εἰς 12ον.

(297) — Ἐκλογή τοῦ Ψαλτηρίου παντὸς εἰς τε δοξολογίαν καὶ συλλεγεῖτα παρὰ Νεοφύτου ἱεροδιακόνου Πελοποννησίου τοῦ ἐξ Ἑβραίων. ἀψπά. Ἐνετίησιν 1781. Παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. εἰς 12ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὁ Νεόφυτος οὗτος εἶναι ὁ λεγόμενος Καυσοκαλυβήτης.

(298) — Βιβλίον ὀνομαζόμενον Νέος Θησαυρὸς μετὰ τῶν μὴ προῦπαρχουσῶν ἐν αὐτῷ περιεχομένων ὁμιλιῶν. Νεωστὶ μετατυπωθὲν, καὶ μετ' ἐπιμελείας διορθωθὲν. ἀψπβ' Ἐνετίησιν, 1782. Παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὁ ἐκδότης τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βιβλίου τούτου εἶναι ὁ ἱεροδιάκονος Γεώργιος Σουγδουρῆς. Μετετυπώθη δὲ τὸ 1793 παρὰ τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ. Ἴδε περὶ τῶν πρώτων ἐκδόσεων τοῦ βιβλίου τούτου τὸν ἀριθ. (35) τοῦ παρόντος Καταλόγου.

(299) — Ὀρθόδοξος διδασκαλία, ἥτοι Χριστιανικὴ Θεολογία ἐν συνόψει, συγγραφείσα εἰς κατήχησιν τῆς Και-

σαρικής Ὑψηλότητος τοῦ μεγάλου Δουκὸς, καὶ αὐτοκρατορικοῦ διαδόχου πασῶν τῶν Ῥουσιῶν Παύλου Πετροβίτζ παρὰ τοῦ τῆς Αὐτοῦ Καισαρικής Ὑψηλότητος διδασκάλου, τότε μὲν ἱερομονάχου, καὶ μετὰ ταῦτα Ἀρχιμανδρίτου τῆς Μονῆς τῆς ἁγίας Τριάδος· νῦν δὲ ἀξιοπρεπεστάτου Μητροπολίτου Μόσχας, Πλάτωνος τοῦ Θεολογικωτάτου, μεταφρασθεῖσα ἐκ τῆς Ῥουσικῆς διαλέκτου εἰς τὴν Γαλλικὴν καὶ ἐξ αὐτῆς εἰς τὴν ἡμετέραν· ἐκδοθεῖσα δαπάνῃ Πολυζῶη Λαμπανιτζιώτη, καὶ παρὰ τοῦ αὐτοῦ ἀφιερωθεῖσα τῷ Πανιερωτάτῳ Μητροπολίτῃ Φιλαδελφίας Κυρίῳ Κυρίῳ Σοφρονίῳ Κουτουβάλη. ἀψβ' ἐν Βιέννῃ 1782. παρὰ Ἰωσήφ τῷ Γερολδῷ. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μεταφραστῆς ἐκ τῆς Ῥωσικῆς εἰς τὴν Γαλλικὴν διλέκτον τῆς διδασκαλίας ταύτης εἶναι ὁ ἱερεὺς Ματθαῖος ἐρημέριος τῆς ἐν Παρισίοις Ῥωσικῆς Πρεσβείας. Ἡ μετάφρασις αὕτη ἐτυπώθη τὸ 1776 ἔτος ἐν Πετροπόλει. Ἡ Γερμανικὴ ἐτυπώθη τὸ 1770 ἐν Ρίγα, καὶ τὴν μετάφρασιν ταύτην μετέφρασε Γαλλιστὶ ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῆς κατὰ τὸ 1782 ἔτος, ὡς αὐτὸς ὁ ἴδιος λέγει ἐν τῷ βίῳ του. Ὁ δὲ εἰς τὴν ἡμετέραν διλέκτον μεταφραστῆς νομίζω νὰ εἶναι Γεώργιος ὁ Βενδότης. Ἡ μετάφρασις αὕτη μετετυπώθη τὸ ἐπόμενον ἔτος 1783 παρὰ τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ. Ἴδου τί λέγει περὶ τῆς μετατυπώσεως ταύτης ὁ φιλογενής καὶ εὐσεβής ἐκδότης Πολυζῶης Λαμπανιτζιώτης ἐν τῷ προοιμίῳ. « τὸσον εὐδοκίμησεν ἡ πρώτη ἐκδοσις ὅπου ἔκαμα, ὅπου εἰς ὀλίγον διχστήμα καιροῦ, τὰ ὅσα βιβλία ἐτύπωσα μοῦ ἀρπάχθησαν ἀπὸ τὰς χεῖρας, διὸ καὶ ἠναγκάσθην, καὶ ἐκ δευτέρου νὰ τὸ δώσω εἰς τύπον εἰς καλλιτέρα τάξιν βαλμένον· ἐστάθη ὅμως ἐν τούτῳ τῷ ἀναμεταξὺ ἄλλη μία ἐκδοσις εἰς Λειψίαν γενομένη ὑπὸ τινος φιλέλληνοσ Χίου ὅμως δὲν ἐστάθη ὡσπερ ἐτούτη, ὅπου ἐγινεν κατὰ τὸ ἴδιον πρωτότυπον τοῦ Συγγραφέωσ· ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἀφαίρεσε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ αὐτοῦ Συγγραφέωσ ὅπου κάνει πρὸς τὸν Διάδοχον τῆς Ῥωσσίας ἡ ὁποία εἶναι πολλὰ ἀξιόλογος ὁμοῦ καὶ τὴν τοῦ Μελχισεδέκ, καὶ τὴν ἀπόκρισιν τοῦ αὐτοῦ Διαδόχου. καὶ ἀντ' αὐτῶν αὐτὸς ἐπρόσθεσε μίαν ἐδικὴν του Κατήχησιν, καὶ ἔκαμε καὶ κάποιασ ὑποσημειώσεις· ὅμως καὶ ἡ μία ἐκδοσις καὶ ἡ ἄλλη εἶναι πολλὰ ὠφέλιμα· διὰ κάθε τάξιν ὀρθοδό-

» ξου κτλ. » Μετετυπώθη ἐν Βιέννῃ τὸ 1813 καὶ 1815 ἔτος ὑπὸ Κωνσταντίνου Πρεσβυτέρου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων, καὶ τὸ 1820 ὑπὸ τῆς ἐν Βιέννῃ Ἑλληνικῆς σχολῆς πρὸς χρῆσιν τῶν ἐν αὐτῇ σπουδαζόντων νέων, παρὰ τῷ τυπογράφῳ Σνείερ.

(300) — Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Ἐρημίτου τοῦ συνασκήσαντος ἐν τῇ νήσῳ Κρήτης. Μετά τινων ἄλλων Συνασκητῶν αὐτοῦ ἐννενήκοντα ἐννεα. Συντεθεῖσα δὲ παρὰ Γεωργίου Βελημᾶ, καὶ ἐπιμελῶς διορθωθεῖσα, καὶ ἤδη πρῶτον ἐν τύπῳ δοθεῖσα· δαπάνη τοῦ πανοσιωτάτου ἐν ἱερομονάχοις Ἀγίου προηγουμένου τῆς Μονῆς Γδερνέτου· τῆς ἐν τῇ ἐπισκοπῇ τοῦ Ἀγίου Κυδωνίας κειμένης, Κυρίου Κυρίου Ἰωάσαφ τοῦ πίκλην Καπετανάκη Γαβαλᾶ. ἀψπβ'. Ἐνετίησιν, 1782 παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

(301) — Πνευματικὴ Κιθάρα, ἧτοι λόγοι ψυχωφελεῖς εἰς μερικὰς τινὰς περικοπὰς τῶν Κυριακῶν τοῦ θείου Εὐαγγελίου, συντεθέντες καὶ ἐκφωνηθέντες παρὰ τοῦ μακαριωτάτου Μητροπολίτου πρώην Ἀγκύρας, κυρίου Σεραφείμ, τοῦ καὶ Πισσιδίου, νῦν τὸ πρῶτον τύποις ἐκδοθέντες, καὶ εἰς φῶς ἀχθέντες δαπάναισι καὶ ἰδίοις ἀναλώμασι τοῦ προειρημένου πρώην Ἀγκύρας εἰς ὠφέλειαν τῶν ἀπλουστέρων εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν, καὶ ἀγανάκτησιν τῶν κακοτρόπων καὶ χαιρεκάκων ἐχθρῶν τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως. ἀψπγ'. Ἐνετίησι 1783. παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

(302) — Βιβλίον καλούμενον Χριστοπανηγυρικόν, συντεθὲν καὶ φιλοπονηθὲν παρὰ τοῦ ἐν Ἱεροδιδασκάλοις κυρίου Μακαρίου τοῦ Χριστιανοπούλου, τοῦ καὶ Μαριδάκη, τοῦ Κρητὸς τοῦ τῆς Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας Ἱεροκήρυκος χρηματίσαντος· περιέχον λόγους πανηγυρικοὺς καὶ ἐγκωμιαστικοὺς εἰς ἐπισήμους ἑορτὰς τῶν δεσποτικῶν καὶ τῶν ἁγίων· νῦν δὲ πρῶτον τύποις ἐκδοθὲν δι' ἀναλωμά-

των τοῦ Παναγιωτάτου πρώην Κωνσταντινουπόλεως, κυρίου κυρίου Θεοδοσίου, τοῦ καὶ αὐταδέλφου τοῦ συγγραφέως, καὶ παρὰ τοῦ τυπογράφου ἀφιερωθὲν τῇ αὐτοῦ Παναγιότητι ἐπιμελεῖα τε καὶ σπουδῇ τοῦ πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Σινᾶ Ὁρους κυρίου Κυρίλλου πρὸς τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν ὠφέλειαν, καὶ τὴν τῆς κοινότητος ἐπικερδῆ σωτηρίαν ἀψπγ'. Ἐνετίησιν 1783. παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

(303) — Οἱ περὶ ἱεροσύνης λόγοι τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου· μεταφρασθέντες εἰς κοινὴν γλῶσσαν παρὰ Γρηγορίου ἀρχidiaκόνου τοῦ Πανιερωτάτου ἀγίου Σμύρνης κυρίου κυρίου Προκοπίου· δι' ἐπιμελείας καὶ δαπάνης τοῦ εὐγενεστάτου ἄρχοντος κυρίου Ἰωάννου Πιττακοῦ τοῦ ἐκ τῆς πόλεως Σμύρνης· εἰς ὠφέλειαν τῶν ἐκ τοῦ ἱεροῦ καταλόγου, καὶ τῶν βουλομένων λαβεῖν τὸ ἀξίωμα τῆς ἱεροσύνης· ἀψπγ'. Ἐνετίησιν, 1783. Παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὁ ἀρχidiaκόνος οὗτος Γρηγόριος εἶναι ὁ ἀοίδιμος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ὅστις ἠγχονίσθη ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου τὴν ἡμέραν τοῦ ἀγίου Πάσχα τοῦ 1821 ἔτους.

(304) — Συναγωγὴ τῶν θεοφθόγγων ῥημάτων καὶ δασκαλιῶν τῶν Θεοφόρων καὶ ἀγίων Πατέρων· ἀπὸ πάσης γραφῆς θεοπνεύστου συναθροισθεῖσα παρὰ Παύλου τοῦ ὁσιωτάτου Μοναχοῦ, καὶ κτήτορος Μονῆς τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Εὐεργετιδος, καὶ Εὐεργετικοῦ ἐπικαλουμένου· ἧτις ληφθεῖσα ἐκ τῆς βιβλιοθήκης, τῆς ἐν τῷ Ἀγιωνύμῳ Ὁρει ἱερᾶς βασιλικῆς τε καὶ πατριαρχικῆς Μονῆς τοῦ Κουτλουμούση ἐπονομαζομένης· νῦν πρῶτον τύποις ἐξεδόθη διὰ δαπάνης τοῦ τιμιωτάτου καὶ εὐγενεστάτου κυρίου κυρίου Ἰωάννου Καννα. Πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἐντυγχανόντων. ἀψπγ'. Ἐνετίησιν 1783. παρὰ Ἀντωνίω τῷ Βόρτολι. εἰς φύλ.

(305) — Ὁ Παλαμᾶς ἐκεῖνος, ἦτοι βίος ἀξιοθαύμαστος τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τοῦ Θαυματουργοῦ τοῦ πικλήν Παλαμᾶ· συγγραφεῖς μὲν ὑπὸ τοῦ ἀγιωτάτου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως κυρίου Φιλοθέου τοῦ Θεσσαλονικέως, μεταφρασθεῖς δὲ παρὰ τοῦ ἐν ἱερομονάχοις ἐλαχίστου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου, τοῦ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ἀναξίως σχολαρχοῦντος· καὶ δὴ καὶ τύποις ἐκδοθεῖς ἀναλώμασι καὶ φροντίδι τοῦ εὐγενοῦς καὶ φιλοκάλου ἀνδρός, καὶ τὰ μάλιστα φιλοπάτριδος, κυρίου Ἰωάννου Γούτα Καυταντζόγλου τοῦ Θεσσαλονικέως, ἀρχιερατεύοντος τοῦ Παναγιωτάτου ἡμῶν δεσπότη κυρίου κυρίου Ἰακώβου Κωνσταντινοπολίτου τοῦ ἀπὸ Ἰερισσοῦ καὶ ἀγίου Ὁρους· τοῦ δὲ βίου προτέτακται καὶ ἡ ἱερά ἀκολουθία τοῦ ἀγίου, συνεργανισθεῖσα καὶ συμπληρωθεῖσα, καὶ εἰς ἣν ὁράται τελειότητα ἀχθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεταφραστοῦ, μετὰ τῶν ἐπὶ ταύτῃ τριῶν παρακλήσεων, δύο μὲν τοῦ θείου Γρηγορίου, τῆς δὲ τρίτης τοῦ ἐν μάρτυσι μυροβλύτου καὶ λαμπροῦ Δημητρίου. ἀψπδ'. ἐν Βιέννῃ 1784. ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Ἰωσήπου Βαουμείστερου, τοῦ Νομοδιδασκάλου. εἰς 4ον.

(306) — Ἰωσήφ μοναχοῦ τοῦ Βρυεννίου τὰ παραλειπόμενα ἐφ' οἷς καὶ τοῦ σοφωτάτου ἀρχιεπισκόπου Νοβογροδίας Θεοφάνους Προκοπώβιτς ἱστορία περὶ τῆς διαφορᾶς τῆς περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἀγίου πνεύματος, ἐκ τῆς Λατίνων φωνῆς ἐξελληνισθεῖσα, καὶ ἔτι τοῦ σοφωτάτου ἀρχιεπισκόπου πρώην Σλαβονίου τε καὶ Χερσῶνος κυρίου Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως ἀνάκρισις περὶ Νικηφόρου τοῦ Βλεμμίδου. Ἡδὴ πρῶτον τύποις ἐκδοθέντα ἐπιμελείᾳ καὶ δαπάνῃ Θωμᾶ Μανδακάσου ἱατροῦ τοῦ ἐκ πόλεως Καστορίας. ἐν Λειψία. ἐν τῇ Τυπογραφίᾳ τοῦ Βρεϊτκόπφ ἔτει ἀψπδ'. Τόμ. 3. εἰς 8ον.

ΣΗΜΚΕΙΩΣΙΣ. Ἴδε περὶ τῆς βίβλου ταύτης τὸν ἀριθ. (244) τοῦ Καταλόγου τούτου.

(307) — Ἀκολουθία τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Κλήμεντος ἀρχιεπισκόπου Βουλγαρίας, ψαλλομένη μηνὶ Νοεμβρίῳ κδ'. συντεθεῖσα παρὰ τοῦ ἁγιωτάτου ἀρχιεπισκόπου τῆς αὐτῆς Βουλγαρίας κυρίου Δημητρίου τοῦ Χωματιανοῦ αψπδ'. Ἐνετίητιν 1784. παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ. εἰς 8ον

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Εἰς τὸ τέλος τῆς Ἀκολουθίας ἀναγινώσκειται ὁ βίος τοῦ ἁγίου Κλήμεντος, συντεθεὶς Ἑλληνιστὶ ὑπὸ τοῦ ἐν ἁγίοις Θεοφυλάκτου Ἀρχιεπισκόπου ἐπίσης τῆς Βουλγαρίας, μεταφρασθεὶς δὲ εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν διάλεκτον παρὰ τοῦ ἐν Ἱερομονάχοις Ἀθανασίου τοῦ Παρίου κατ' αἴτησιν τοῦ Πανοσιωτάτου ἐν Ἱερομονάχοις κυρίου Ἀρσενίου Μελινικιώτου ἐκ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Προδρόμου τῆς κατὰ τὴν Βέρροϊαν κειμένης.

(308) — Νικηφόρου Μοναστοῦ καὶ Πρεσβυτέρου τοῦ Βλεμμίδου Ἐπιτομὴ Λογικῆς, ξυγγραφεῖσα Ἰωάννῃ Δονκίτε καὶ Βασιλεῖ τῷ Βατάτζῃ περίπου τὸ αςλβ' ἔτος τὸ σωτήριον. Κατὰ δὲ τὸ ἀχέ ἐν Αὐγούστῃ τῶν Βινδελικῶν τυπώθεισα. Ἦδη δὲ τύποις δεύτερον ἐκδοθεῖσα, μετὰ τῆς ἐπιτόμου αὐτοῦ φυσικῆς. Ἐφεξῆς δέ, ὅ,τε περὶ σώματος τοῦ αὐτοῦ καὶ περὶ ψυχῆς ἐκτέθειται λόγος. Μεθ' ἧς ὁ περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως τῆς ψυχῆς, Θεοφάνους τε τοῦ Μηδείας, καὶ Γενναδίου τοῦ Σχολαρίου· καὶ τελευταῖον, ὅ,τε περὶ πίστεως καὶ ἀρετῆς καὶ ἀσκήσεως τοῦ αὐτοῦ Βλεμμίδου, προηγουμένης τούτων τῆς καθολικωτέρας αὐτοῦ ἐπιστολῆς. Ἐκδέδοται δὲ φιλοτίμῳ δαπάνῃ τοῦ Χριστιανικωτάτου ἐν πραγματευταῖς κυρ. Παναγιώτου Ἰωάννιτου τοῦ Χατζῆ Νίκου. Ἐν Λειψία. ἐν τῇ Ἐτυπογραφίᾳ τοῦ Βρεϊτκόπφ ἔτει αψπδ'. εἰς 8ον.

(309) — Ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία Μελετίου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν. Μετενεχθεῖσα ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὴν ἡμετέραν ἀπλοελληνικὴν φράσιν, εἰς τόμους τρεῖς διατεθειθεῖσα καὶ πλουτισθεῖσα μὲν πολλὰς χρησίμους, καὶ ἀναγκαίας ὑποσημειώσεις, καὶ ἀκριβεῖς πίνακας· παρὰ Γεωργίου Βενδώτη ἐκ Ζακύνθου, καὶ παρ' αὐτοῦ διορθω-

Θείσα. Νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα δι' ἐπιστασίας, καὶ ἀκριβοῦς ἐπιμελείας Πολυζώη Λαμπανιτζιώτη τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων. Καὶ παρ' αὐτοῦ προσφωνηθεῖσα τῷ Ὑψηλοτάτῳ, Εὐσεβεστάτῳ, καὶ Γαληνοτάτῳ Αὐθέντῃ καὶ Ἡγεμόνι πάσης Οὐγγροβλαχίας κυρίῳ κυρίῳ Ἰωάννῃ Νικολάῳ Καραντζᾶ. ἀψπγ'. ἐν Βιέννῃ 1783=1784. παρὰ Ἰωσήπῳ Βαουμειστέρῳ. Τόμ. 3 εἰς 4ον.

ΣΠΜΒΙΩΣΙΣ. Ὁ α'. τόμος περιέχει τὰ ἐφεξῆς: εἶδησιν τοῦ ἐκδότου περὶ τῆς τυπώσεως τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἱστορίας, ἓνα πρόλογον τοῦ μεταφραστοῦ αὐτῆς, τὸν βίον τοῦ συγγραφέως, καὶ διάφορα ἐπιγράμματα εἰς ἔπαινον τοῦ Μελετίου, συνταχθέντα ὑπὸ τοῦ λογιωτάτου Μιχαὴλ Παππᾶ Γεωργίου τοῦ Σιατιστιέως, καὶ τοῦ λογιωτάτου Ἀθανασίου Στήρια, τοῦ Μοσχοπολίτου. Μετὰ ταῦτα δὲ ἀναγινώσκειται εἰσαγωγή εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν ἣτις ἀρχεται ἀπὸ χριστοῦ γεννήσεως μέχρι τοῦ 400 ἔτους.

Ὁ β'. τόμος προσεφωνήθη τῷ ἡγεμόνι Μολδοβλαχίας Ἀλεξάνδρῳ Κωνσταντίνου τῷ Μαυροκορδάτῳ, καὶ περιέχει τὴν συνέχειαν τῆς ἐκκλ. ἱστορίας ἀπὸ τὸ 400 μέχρι τοῦ 1100 ἔτους.

Ὁ δὲ γ'. τόμος ἐτυπώθη τὸ 1784 καὶ προσεφωνήθη παρὰ τοῦ ἐκδότου τῷ ἡγεμόνι Οὐγγροβλαχίας Ἰωάννῃ Μιχαὴλ Σούτζῳ. Περιέχει τὴν συνέχειαν τῆς ἐκκλ. ἱστορίας, ἀπὸ τὸ 1100, καὶ ὄχι ἀπὸ τοὺς χιλίους διακοσίους ὡς ἐσφαλμένως ἐτυπώθη ἐν τῷ προμετώπιῳ, μέχρι τοῦ 1700 ἔτους.

Εἰς τὴν ἱστορίαν ταύτην προστίθεται καὶ δ'. τόμος συνταχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐκδότου καὶ μεταφραστοῦ τῶν τριῶν ἐτέρων τόμων Γεωργίου Βενδότη, καὶ τυπωθεὶς κατὰ τὸ 1795 ἔτος ὡς θέλωμεν ἰδεῖ ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ.

(310) — Ἀκολουθία τοῦ ἀγίου ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους τοῦ θαυματουργοῦ, ψαλλομένη τῇ δεκάτῃ τοῦ φεβρουαρίου μηνός. Συντεθεῖσα παρὰ Γεωργίου τοῦ Τραπεζουντίου. Νῦν τύποις ἐκδοθεῖσα ἀψπέ. Ἐνετίησιν 1785. παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετετυπώθη παρὰ τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ τὸ 1793 ἔτος.

(311) — Τὸ ἱερόν Ἄσμα τῶν Ἀσμάτων τοῦ Σο.

φοῦ Σολομῶντος, ἐξηγηθὲν μὲν, καὶ κατὰ δύναμιν διασαφηθὲν παρὰ τοῦ ταπεινοῦ ἐν ἱερομονάχοις καὶ Ἀποστολικοῦ ἱεροκέρυκος Ἰωάννου τοῦ ἐκ τῆς Λίνδου, καὶ προσαφιερωθὲν παρ' αὐτοῦ τῇ ἀγιωτάτῃ τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, κτλ. Νῦν πρῶτον τύποις ἐξεδόθη εἰς πνευματικὴν τῶν φιλομαθῶν ὀρθοδόξων ὠφέλειαν. ἀψπέ. Ἐνετίησιν 1785. Παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

(312) — Ὁ Ἀντίπαπας, ἦτοι ἀγῶνες ὑπερθαύμαστοι καὶ ἥρωικά παλαίσματα, καὶ τῷ ὄντι ὑπερφυῆ κατορθώματα τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Μάρκου Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἐφέσου, ταυπίκην Εὐγενικοῦ, τοῦ κατ' ἐξαίρετον καὶ σχεδὸν μόνου προμάχου καὶ φύλακος τῆς ἀμωμήτου καὶ ἀγιωτάτης ἀποστολικῆς καὶ πατροπαραδότου Ὄρθοδόξου πίστεως ἡμῶν τῶν Γραικῶν, ἀθροισθέντα μὲν ὅπωςδῆποτε ὑφ' ἐν, καὶ ἐν εἴδει βίου καὶ πολιτείας λογογραφηθέντα ὑπὸ τοῦ ἐν ἱερομονάχοις ἀναξίου καὶ ἐλαχίστου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου, ἐκδοθέντα δὲ καὶ τύποις διὰ συνδρομῆς καὶ φιλοτίμου δαπάνης τοῦ ὀσιωτάτου καὶ μουσικωτάτου ἐν ἱεροδιακόνοις κὺρ Νικηφόρου Ἰωάννου ταυπίκην Ῥαγουζῆ ἐκ Σικίνου ὀρμωμένου μιᾶς τῶν Κυκλάδων νήσων, πρὸς κοινὴν εἶδησιν καὶ ψυχικὴν ὠφέλειαν ἀπαξαπάντων τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ἐν ἔτει 1785. εἰς 8ον.

(313) — Ἐρωταποκρίσεις πνευματικαί, πάνυ ὠραῖαι, καὶ ψυχωφελεῖς, μετὰ καὶ τινων ἐπιστολῶν παραινετικῶν περὶ ὑποθέσεων διαφόρων. Πονηθεῖσα μὲν παρὰ τοῦ Ἐλλογιμωτάτου Ἀποστολικοῦ ἱεροκέρυκος Κυρίου Ἰωάννου τοῦ ἐκ τῆς Λίνδου. Ἐκδοθεῖσαι δὲ νῦν πρῶτον τύποις εἰς κοινὴν τῶν ὀρθοδόξων ὠφέλειαν. ἀψπέ. Ἐνετίησιν 1785. Παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

(314) Τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου τόμος

πρῶτος Χρυσοπηγή καλούμενος. Ἐν. ᾧ περιέχεται ἡ ἐξήγησις καὶ διασάφησις τῆς Κοσμογενέσεως τοῦ Προφήτου Μωϋσέως. Μεταφρασθεὶς εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ἀπλουστέραν διάλεκτον παρὰ τοῦ ταπεινοῦ ἱερομονάχου καὶ Ἀποστολικοῦ ἱεροκλήρυκος Ἰωάννου τοῦ ἐκ τῆς Λίνδου. Τὰ νῦν πρῶτοις ἐκδοθεὶς σπουδῆ τε καὶ συνδρομῇ τοῦ πανιερωτάτου, καὶ σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σμύρνης κυρίου κυρίου Προκοπίου, καὶ τῶν εὐγενεστάτων καὶ φιλοχρίστων Ἀρχόντων τῆς περιφήμου καὶ θεοστηρίκτου ταύτης μεγαλοπόλεως Σμύρνης, πρὸς κοινὴν τῶν ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξων ὠφέλειαν. ἀψπς'. Ἐνετίησιν, 1786. Παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ. εἰς φύλ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὁ μεταφραστὴς τῆς βίβλου ταύτης λέγει ἐν τῷ προοιμίῳ του, ὅπερ ἀναγινώσκεται μετὰ τὴν προσφωνητικὴν ἐπιστολὴν, ὅτι ἐνησχολήθη εἰς τὴν μετάφρασιν ταύτην εἰς διάστημα ἑνὸς ἔτους ὀλοκλήρου μολονότι ἦτον ἀσθενὴς, ὑποφέρων τοὺς φρικτοὺς πόνους τῶν ὀδόντων πρὸς τὸ κοινὸν ὄφελος τῶν Χριστιανῶν.

(315) — Λόγος ἐγκωμιστικὸς εἰς δόξαν τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Σπυρίδωνος τοῦ θαυματουργοῦ συντεθεὶς παρὰ Ἀλεξάνδρου Τριβόλι Πιέρι τοῦ Κερκυραίου. Ἐνετίησιν 1786 ἀψπς'. Παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ· εἰς 4ον.

(316) — Προσκυνητάριον τῆς ἀγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης, συντεθὲν μὲν παρὰ τοῦ πανοσιολογιωτάτου ἀγίου Καμαράση τοῦ παναγίου καὶ ζωδόχου Τάφου κυρίου Χρυσάνθου τοῦ ἐκ Προύσης, ἀφιερωθὲν δὲ παρ' αὐτοῦ τῷ μακαριωτάτῳ θειοτάτῳ καὶ ἁγιωτάτῳ πατρὶ καὶ πατριάρχῃ τῆς ἀγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ, καὶ πάσης Παλαιστίνης κυρίῳ κυρίῳ Ἀβραμίῳ, οὗ τοῖς ἀγκλώμασιν ἐξεδόθη, ἐπιστάσιᾳ Δημητρίου Φρονίμου, ἀψπς'. ἐν Βιέννῃ 1787. παρὰ Ἰωσήφῳ τῷ Βουμαϊστέρω. εἰς φύλ.

(317) — Βιβλίον περιέχον λόγους ἐγκωμιστικούς

καὶ πανηγυρικοὺς εἰς ἐπισήμους δεσποτικὰς ἑορτάς, καὶ ἁγίων· ἔτι δὲ καὶ εἰς τὴν ἁγίαν μεγάλην τεσσαρακοστὴν διδασχάς· συντεθὲν καὶ φιλοπονηθὲν παρὰ τοῦ ἐν ἱεροδιδα-
σκαίῳ κυρίου μακαρίου Σχορδίλη τοῦ Κρητός. Νῦν τὸ
πρῶτον ἀναλώμασιν αὐτοῦ ἐκδοθὲν δ' ἐπιμελείας τε καὶ
σπουδῆς τοῦ πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Σινᾶ Ὁρους
κυρίου Κυρίλλου πρὸς ὠφέλειαν τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν.
αψπζ'. Ἐνετίησιν 1787. εἰς 4ον.

(318) — Διδασκαλία πρὸς τοὺς πνευματικοὺς πατέ-
ρας, ἢτοι ἑρμηνεία ἀκριβεστάτη περὶ ἐξομολογήσεως λίαν
ὠφέλιμος διὰ τοὺς ἐξομολογοῦντας, καὶ ἐξομολογουμέ-
νους, κατ' ἐρωταπόκρισιν Ἐπισκόπου καὶ Πνευματικοῦ
Συλλεχθεῖσα παρὰ τοῦ παναγιωτάτου πρώην πατριάρχου
Κωνσταντινουπόλεως κυρίου κυρίου Καλλινίκου. Νῦν τύ-
ποις ἐκδοθεῖσα ἀναλώμασι Κωνσταντίνου Καλαφάτη τοῦ
ἐκ Ζαγοράς. αψπζ'. ἐν Βιέννῃ 1787. παρὰ Ἰωάννη τῷ
Βαουμειστέρῳ. εἰς 8ον.

(319) — Συλλογὴ πάντων τῶν ἱερῶν καὶ θείων κα-
νόνων τῶν τε ἁγίων ἀποστόλων, καὶ οἰκουμενικῶν συνό-
δων ἅμα δὲ καὶ τοπικῶν. Σὺν τούτοις καὶ τῶν λοιπῶν
ἁγίων πατέρων τῶν κατ' ἰδίαν ὀροθετησάντων, καὶ ὑπὸ
συνόδων οἰκουμενικῶν ἢ τοπικῶν θεωρηθέντων. Συλλε-
χθέντες ἐκ διαφόρων βιβλίων, καὶ τυπωθέντες νῦν διὰ
προτροπῆς καὶ ἀναλωμάτων τοῦ πανιερωτάτου καὶ σεβα-
σμιωτάτου ἁγίου Νικηταροῦ, κυρίου κυρίου Νεοφύτου Πε-
λοποννησίου. αψπζ'. Ἐνετίησι 1787. Παρὰ Ἀντωνίῳ τῷ
Βόρτολι. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὁ ἐκδότης τῆς συλλογῆς ταύτης εἶναι ὁ ἐκ
Δημητζίτης ἱερομόναχος Ἀγάπιος.

(320) — Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου
τοῦ Ἐρημίτου τοῦ συνασκήσαντος ἐν τῇ νήσῳ Κρήτης
μετὰ τινῶν ἄλλων συνασκητῶν αὐτοῦ ἐννενήκοντα ἑννέα

Συντεθείσα δὲ παρὰ Γεωργίου Βελημαῖ, καὶ ἐπιμελῶς διορθωθείσα καὶ ἤδη πρῶτον ἐν τύπῳ δοθείσα. ἀψπζ'. Ἐνετίησιν 1787. παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἡ Ἀκολουθία αὕτη ἐξεδόθη κατὰ πρῶτον κατὰ τὸ 1782. Ἴδε τὸν ἀνωτέρω ἀριθ. (300).

(321) — Λόγοι Ἠθικοί, Πανηγυρικοί, καὶ Ἐπιτάφιοι συντεθέντες μὲν καὶ ἐκφωνηθέντες παρὰ τοῦ ἐν Ἱεροδιδασκάλου, καὶ ἱεροκήρυκος τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας Κυρίου Ἰωάσαφ Κορνηλίου, τοῦ ἐκ Ζακύνθου. Διατρεθέντες εἰς τόμους δύο. Νῦν πρῶτον τὰ πάντα τύποις ἐκδοθέντα ἀψπή. Ἐνετίησιν ἐν ἔτει 1788. παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ· εἰς 4ον.

(322) — Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ ἐν Μετεώρῳ ἀσκήσαντος, ψαλλομένη τῇ ἡ ἀπριλλίου, παρὰ τοῦ λογιωτάτου κυρίου Ἰουστίνου τοῦ Δεκαδύο· νῦν δὲ τύποις ἐκδοθείσα πρῶτον, δι' ἐξόδων, καὶ φιλοτίμου δαπάνης τοῦ εὐγενεστάτου ἄρχοντος κυρίου Δημάκη, υἱοῦ Χατζῆ Ἀναγνώστου τοῦ Οἰκονόμου ἐκ κώμης Μαβρήλου, ἐπαρχίας τοῦ ἁγίου Νέων Πατρῶν. ἀψπή. Ἐνετίησιν 1788. παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἡ τύπωσις τῆς ἀκολουθίας ταύτης ἦτον ἄγνωστος εἰς τὸν σοφὸν καὶ πολυμαθῆ συντάκτην τοῦ Ἑλληνομνήμονος, ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὸ ἐξῆς ἐδάφιον τοῦ φυλλαδίου τοῦ 4, σελ. 201. « Ὁ Φεβρίκιος, ἀναφέρει ὁ Ἑλληνομνήμων, ὁμιλῶν « περὶ τοῦ Δεκαδύο, κατατάσσει τὸν Δεκάδουον εἰς τὴν τάξιν « τῶν μελωδῶν ἐλλήνων· ἀλλὰ καὶ διὰ λόγον ἐτι ἰσχυρότερον εἶναι ἄξιός τοῦ χοροῦ ἐκεῖ οὐ, διότι ἐν τῷ Ἀνθολογίῳ « ἀναγινώσκειται τῇ ἡ. ἀπριλλίου « Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου « Ἰωάννου τοῦ νέου μάρτυρος τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων, ποιηθεῖσα μὲν « παρὰ τοῦ σοφωτάτου Ἰουστίνου τοῦ Δεκαδύωνος, αἰτήσῃ δὲ « τῶν φιλοχρίστων εὐσεβῶν χριστιανῶν. » Προσθέτει δὲ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 8. σχόλιον τὰ ἐφεξῆς. « Δὲν ἔχομεν ὑπ' ὄψιν « εἰμὴ τὴν ἐκδοσιν τῆς Βενετίας τοῦ 1792, καὶ δὲν δυνάμεθα « θὰ νὰ βεβαιώσωμεν ἐὰν ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ 1621, ἢ ἐν ταῖς « ἐφεξῆς εὐρίσκειται ἡ Ἀκολουθία, ἢ ἐτυπώθη χωριστά. » Εἶναί

δμως ἄξιον ἀπορίας πῶς ἐξέφυγεν εἰς τὸν συντάκτην τοῦ Ἑλληνομνήμονος τὸ ἕτερον ἔργον τοῦ Δεκαδύο, ἢ Ἀκολουθία τοῦ Ὀσίου Ἀθανασίου, περὶ τῆς ὁποίας κάμνει μνεῖαν ὁ συναξαριστῆς Νικόδημος, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ἑλληνομνήμονος ὡς μαρτυρία περὶ τῆς ἡλικίας τοῦ Δεκαδύο. Καὶ τῷ ὄντι ἰδοὺ τὴν ἀναγινώσκεται ἐν τῷ Συναξ. Νικοδ. μετὰ τρεῖς σελ. ε Τῷ αὐτῷ μηνὶ Κ'. ε Ὁ ὅσιος Ἀθανάσιος ὁ κτίσας τὴν μονὴν τοῦ Μετεώρου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται. Τὸν πλατύτερον βίον τοῦ ὀσίου ε τούτου ὄρα εἰς τὴν ξεχωριστὴν φυλλάδα αὐτοῦ, ὁμοίως καὶ ε τὴν ἀσματικὴν αὐτοῦ Ἀκολουθίαν, ἧτις συνεγράφη ὑπὸ Ἰουστίνου τοῦ Δεκαδύωνος. »

(323) — Ἀκολουθία τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης τοῦ Ζακυνθίου, ψαλλομένη τῇ ιζ'. τοῦ Δεκεμβρίου μηνός. Συντεθεῖσα παρὰ Γεωργίου Συπάνδρου Ζακυνθίου τοῦ ἐλαχίστου ἐν ἱεροδιακόνοις τὰ νῦν μετατυπωθεῖσα, καὶ μετὰ πλείστης ἐπιμελείας διορθωθεῖσα. αψμ. Ἐνετίησιν 1790. παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ εἰς 8ον.

(324) — Τοῦ ὀσίου καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Συμεῶν τοῦ νέου θεολόγου τὰ εὑρισκόμενα, διηρημένα εἰς δύο ὧν τὸ πρῶτον περιέχει λόγους τοῦ ὀσίου λίαν ψυχωφελεῖς μεταφρασθέντες εἰς τὴν κοινὴν διάλεκτον παρὰ τοῦ πνευματολογιωτάτου πνευματικοῦ κυρίου Διονυσίου Ζαγοραίου, τοῦ ἐνασχέσαντος ἐν τῇ ἐρημονήσῳ Πιπέρι, τῇ κειμένῃ ἀπέναντι τοῦ ἁγίου Ὄρους τὸ δὲ δεύτερον περιέχει ἑτέρους λόγους αὐτοῦ διὰ στίχων πολιτικῶν πάνυ ὠφελίμους μετ' ἐπιμελείας πολλῆς διορθωθέντα, καὶ νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθέντα εἰς κοινὴν τῶν ὀρθοδόξων ὠφέλειαν. αψμ'. Ἐνετίησιν. 1790. παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

(325) — Τοῦ Μακαρίου Συμεῶν ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τὰ ἅπαντα. Εἰς τέσσαρα μέρη διαιρεθέντα· ἐν οἷς περιέχονται Διάλογοι Ἐκκλησιαστικοὶ Ἀρχιερέως καὶ Κληρικοῦ κατὰ πασῶν τῶν αἵρέσεων· περὶ τε τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἡμῶν τῶν χριστιανῶν, καὶ περὶ τῶν ἰε-

ρων τελετῶν, καὶ μυστηρίων τῆς ἐκκλησίας· ἔτι δὲ καὶ περὶ τοῦ θεοῦ Ναοῦ καὶ τῶν ἐν αὐτῷ τελουμένων, καὶ περὶ τῆς θείας Μυσταγωγίας. Ἐκθεσις ἔτι ἀκριβεστότη τοῦ ἱεροῦ Συμβόλου· ἀποκρίσεις τε πρὸς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ Μητροπολίτου τῆς Πενταπόλεως κὺρ Γαβριήλ, καὶ ἄλλα πλείστα ὡς ἐν τοῖς πίναξι φαίνονται. Μεθ' ὧν καὶ ἡ τοῦ σοφωτάτου καὶ λογιωτάτου Μάρκου Εὐγενικοῦ Μητροπολίτου ἐξήγησις τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας· ἐν οἷς προσετέθη καὶ τινε διδασκαλία πρὸς τοὺς ἱερεῖς, καὶ διακόνους περὶ τοῦ πῶς δεῖ διορθοῦν τὰ ἐν τῇ ἱερᾷ Μυσταγωγίᾳ ἐξ ἀπροσεξίας συμβαίνοντα. Νῦν πρῶτον ἐκ τῆς Ἑλληνίδος μετενεχθέντα εἰς τὴν ἡμετέραν ἀπλοελληνικὴν διάλεκτον πρὸς φύχωφελῆ χρῆσιν πάντων τῶν εὐλαβῶν ὀρθόξων, ἱερέων τε καὶ λαϊκῶν, καὶ μεθ' ὧν ἀκριβοῦς ἐπιμελείας διορθωθέντα. Τύποις δὲ ἐκδοθέντα φιλοτίμῳ δαπάνῃ καὶ φιλοπόνῳ ἐπιστασίᾳ Πολυζῶη Λαμπανιζιώτῃ. Ἐν Λειψία. Ἐν τῇ τυπογραφίᾳ Βρεϊτκόφ. αψμά. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἐτυπώθη κατὰ πρῶτον Ἑλληνιστὶ ἐν Ἰασιφ τὸ 1683 ἔτος εἰς φύλ. ἐπιμελεῖται Δοσιθεοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων. Ἴδε τὸν ἀριθ. (113) τοῦ παρόντος Καταλόγου. Λαμβάνεται δὲ μεγάλως ὁ Ἄνθιμος Γαζής, (*Ἑλλ. Βιβλ. Τομ. β'. σελ. 301*) λέγων, ὅτι ἐξεδόθη τὸ δευτερον ἐν Βιέννῃ τῷ 1793, ἐν ᾧ ἐξεδόθη ἐν Λειψία τὸ 1791 εἰς 4ον. Ἐξεδόθη μάλιστα καὶ ἐκ τρίτου ἐν Βενετίᾳ τὸ 1820 ἔτος παρὰ Πάνω Θεοδοσίου εἰς 4ον. ὡς ἡ παροῦσα ἐκδοσις τῆς Λειψίας.

(326) — Ἀληθῆς Εὐδαιμονία, ἥτοι βίσις πάσης θρησκείας, συντεθεῖσα ὑπὸ Ἀθανασίου Πέτρου Ψαλῖδα τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων, εἰς τὴν ἀπλὴν, καὶ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν Λατινικὴν μεταφρασθεῖσα. Τόμος Α'. Ἐν Βιέννῃ 1791. Ἐν τῇ τυπογραφίᾳ Ἰωσήφ τοῦ Βαουμαιστέρου. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὁ Β'. Τόμος δὲν ἐξεδόθη, καὶ ἐπομένως τὸ σύγγραμμα εἶναι ἀτελές.

(327) — Ἐπιστολὴ Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρου, τοῦ

πρώην ἀρχιεπισκόπου Σλαβονίου καὶ Χερσῶνος· σταλθεῖσα μὲν εἰς Τριέστι πρὸς ἀναίρεσιν τινὸς φληνάφου δυσσεβοῦς· ἐκδοθεῖσα δὲ ἐπιμελείᾳ Ἀθανασίου Πέτρου Ψαλίδα τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων. Ἐν Βιέννῃ 1791 ἔτει. Παρὰ Ἰωσήφ τῷ Βαουμαϊστέρῳ. εἰς 8^{ον}.

ΣΗΜΒΙΩΣΙΣ. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη μετετυπώθη ἐν Τεργέστη τὸ 1797 ἔτος παρὰ τῷ τυπογράφῳ Σπερανδίῳ.

(328) — Μικρὰ Κατήχησις, ἤτοι σύντομος Ὁρθόδοξος Ὁμολογία τῆς Ἀνατολικῆς ἐκκλησίας τῶν Γραικῶν, ἢ Ῥωμαίων εἰς χρῆσιν τῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τέκνων Γραικῶν τε καὶ Βλάχων, συντεθεῖσα καὶ ὑπὸ τῆς ἐν Καρλοβίτζῃ κατὰ τὸ 1774 συγκροτηθείσης ἱερᾶς Συνόδου τῶν ὀρθοδόξων ἐπισκόπων ἐπικυρωθεῖσα. Ἐν Βιέννῃ 1791. ἔτει. Παρὰ Ἰωσήφ τῷ Βαουμεῦσέρῳ. εἰς 8^{ον}.

(329) — Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ὁσιομάρτυρος Νικολάου τοῦ νέου, τοῦ ἐξ Ἀνατολῆς, καὶ ἐν τοῖς Βουνίνοις ἀσκήσαντος, καὶ ἀθλήσαντος· παρὰ Ἀκακίου ἱερομονάχου τοῦ Διακρούσση πρῶτον μὲν συντεθεῖσα ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἐρανισθεῖσα. Δεύτερον δὲ ὕφει ἐτέρῳ συντεθεῖσα παρὰ ἐν ἱερομονάχοις Ἰωσήφ, ἀρχιμ. τῆς μεγ. ἐκκλησίας τοῦ κέ Φουρνῆς τῶν Ἀγράφων. αψμά. Ἐνετίησι 1791. παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίου. εἰς 4^{ον}.

(330) — Τρόπαιον τῆς ὀρθοδόξου πίστεως· πόνημα Ἀντωνίου Μανουῆλ ἐκ Πατρῶν, τοῦ ἐν Μολδοβλαχία μεγάλου Σερδάρη χρηματίσαντος· τὰ μὲν ἐν τῷ κειμένῳ μεταφρασθέντα ἐξ ἰταλικοῦ· τὰ δὲ ἐν τοῖς σημειώμασι συλλεχθέντα ἐκ διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐξωτερικῶν συγγραφέων, καὶ προσφυῶς ἐφαρμοσθέντα πρὸς ἀπόδειξιν τῆς εὐσεβείας, καὶ ἀναίρεσιν τῶν φληνάφων δυσσεβῶν. Νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθὲν δαπάνῃ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἀφιερωθὲν τῷ πανσυγενεστάτῳ ἀρχοντι μεγάλῳ Σπαθάρη, κυρίῳ κυρίῳ Ἰωάννῃ Βακαρέσκουλῳ· συνδρομῇ δὲ καὶ φιλοπόνησιν

σπουδῆ τοῦ τιμιωτάτου ἐν πραγματευταῖς κυρίου Δημητρίου Παύλου Εὐπατρίδου, τῆς ἐν Ἠπείρῳ πρωτεοῦσης πόλεως Ἰωαννίνων. Ἐν Βιέννῃ 1791. ἐκ τῆς τυπογραφίας Ἰωσήφ τοῦ Βαουμαῦστέρου. εἰς 4ον· μικρόν.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Βίσις τοῦ πονήματος τούτου εἶναι τὸ ἰταλιστὲ ἐπιγραφόμενον *Il Gionine istruito di Geminiano Gaeti*, ἐπιστήμονος ἀνδρὸς τῆς Ἰταλίας.

(331) — Σειρὰ τῶν πατέρων εἰς τὸν μακάριον Ἰώβ, συλλεχθεῖσα παρὰ Νικήτα μητροπολίτου Ἡρακλείας· νεωστὶ μετατυπωθεῖσα σπουδῆ καὶ δαπάνῃ τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν Ἰωάννου Μαρμαροτύρη, καὶ μετὰ ἀκριβοῦς ἐπιμελείας διορθωθεῖσα παρὰ Γεωργίου Χρυσοφοῦ τοῦ ἐξ Εὐρίπου· προσφωνηθεῖσα δὲ τῷ Ἰψηλοτάτῳ, ἐκλαμπροτάτῳ τε καὶ μεγαλοπρεπεστάτῳ αὐθέντῃ καὶ ἡγεμόνι πάσης Οὐγγροβλαχίας, κυρίῳ κυρίῳ Ἰω. Μιχαήλ Σούτζω. ἀψφβ'. Ἐνετίησιν 1792. Παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ, εἰς 4ον·

(332) — Εὐχαὶ πασῶν τῶν δεσποτικῶν Θεομητορικῶν τε καὶ τῶν λοιπῶν ἑορταζομένων ἁγίων ἑορτῶν τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ, συντεθεῖσαι εἰς εἴληπτον φράσιν ὑπὸ τοῦ Πανοσιωτάτου ἐν ἱερομονάχοις κυρίου Ἀνθίμου, καὶ ἤδη πρωτον ἰδίῳις ἀναλώμασι τυπωθεῖσαι εἰς ὠφέλειαν τοῦ ἀναγινώσκοντος. ἀψφβ'. Ἐνετίησιν 1792. Παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. εἰς 12ον·

(333) — Βιβλίον καλούμενον Ἐλεγχοσ κατὰ ἀθέων καὶ δυσσεβῶν, περιέχον λόγους κεφαλαιώδεις· ἐν οἷσ ἀποδεικνύεται φυσικῶσ τε καὶ συλλογιστικῶσ ἡ ὕπαρξις τῆσ ὕπερουσίῳ θείασ οὐσίασ, ἡ ἐκ τοῦ μὴ ὄντοσ εἰσ τὸ νὰ εἶναι παραγωγὴ τοῦ κόσμου, ἡ ἐπὶ πᾶσι τοῖσ δημιουργήμασι θεία πρόνοια, καὶ ἡ ψευδῆσ πρόρρησισ τῶν κριτικῶν καὶ γενεθλιακῶν ἀστρολόγων, φιλοποννηθὲν παρὰ Προκοπίου Πελοποννησίου τοῦ ἱεροδιδασκάλου, καὶ ἀφιερωθὲν τῷ μακαριωτάτῳ καὶ σοφωτάτῳ Πατρίάρχῃ τῶν

Ἱεροσολύμων, κυρίῳ Ἀνθίμῳ· νῦν δὲ πρῶτον τύποις ἐκδο-
θὲν, εἰς κοινὴν ὠφέλειαν, ἐπιμελεία μὲν Παρθενίου μοναχοῦ
Θεσσαλονικέως τοῦ ἀγιωτάτου, δαπάνη δὲ τῶν ἐν Βενε-
τία φιλογενῶν πραγμάτευτῶν κυρίων, Χρήστου Ἰωάννου,
Παναγιώτου Μαζοκαπάκη, Μιχαὴλ Γλυκὺ, Πάνου Θεο-
δοσίου, Γεωργίου Βελλούδου, Δημητρίου Δήμου, καὶ Γε-
ωργίου Τερτούρη. αψηβ'. Ἐνετίησιν· ἐν ἔτει 1792. Πα-
ρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίου. Τομ. 2. εἰς 8ον.

(334) — Βιβλίον καλούμενον Θεωρία ὀρθόδοξος Θεο-
λογική, διηρημένον εἰς μέρη δύο, ὧν τὸ μὲν πρῶτον πα-
ριέχει (γρ. περιέχει) λόγους τὸν ἀριθμὸν κβ'. τὸ δὲ
δεύτερον, ἑτέρους τινὰς λόγους δημηγορικούς τε, καὶ πα-
νηγυρικούς, καὶ τινὰ στιχουργικὰ ἐγχειρίδια. Πονηθὲν
μὲν καὶ συντεθὲν σὺν πολλῷ πόνῳ, καὶ τῇ κατὰ δύναμιν
ἐπιμελείᾳ παρ' ἐμοῦ τοῦ εὐτελεστάτου, καὶ ταπεινοῦ ἐν
ἐπισκόποις Χερρόννησου Γερασίμου Καλογνώμονος τοῦ
Κρητὸς. κατὰ τὸ ἀψπὴ σωτήριον ἔτος, κατὰ Χάνδακα τῆς
Κρήτης. Νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθὲν, ἰδίῳις ἐμαυτοῦ ἀ-
ναλώμασιν, εἰς κοινὴν τῶν ὀρθοδόξων ὠφέλειαν. αψηγ'.
Ἐνετίησιν 1793. Παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

(335) — Ἀκολουθία ἑτεροφθάλμου καὶ ἀντιχρίστου
Χριστοδούλου τοῦ ἐξ Ἀκαρνανίας . . . 1793. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετὰ τὴν 52 σελίδα ἀναγινώσκειται ἡ ἐφεξῆς
προμετωπίς. • Ἀπάντησις Ἀνωνύμου πρὸς τοὺς αὐτοῦ ἄφρονας
κατηγόρους, ἐπονομασθεῖσα περὶ Θεοκρατίας. • Ὅτι ἅπας ὁ
λόγος περὶ ταύτην στρέφει. Ἀρετῆς οὐ κατισχύσει ποτὲ κη-
κίς. 1793. Αὐγούστου 30. ἐν Λειψία τῆς Σαξωνίας. • Τό-
σον ἡ ἀκολουθία ὅσον καὶ ἡ ἀπάντησις εἶναι βιβλίον αἰσχρό-
τατον πλήρες βανύσεων ὑβρεων κατὰ τοῦ Χριστοδούλου καὶ
τῶν ἐναντίων τούτου. ἐτυπώθη δὲ ἀνωνύμως ἐν Βιέννῃ.

(336) — Ἡ ἀθλιότης τῶν δοκησισόφων, ἧτοι Ἀπο-
λογία ὑπὲρ τῆς πίστεως τῶν χριστιανῶν πρὸς ἀναίρεσιν
τινῶν φιλοσοφικῶν ληρημάτων. Ἐπιστολὴ συντεθεῖσα πα-